

Sylvester.

Irta : Sirató.

Igen. Hogy akkor mindenki nevensen egyet. Hogy akkor mindenki igyék egy pohár pezsgőt. Hogy a tisztesség kurjantva járjon az utcán és a kacaj versenyt szaladjon a széllel; hogy megcsókolják egymást az idegenek, hogy türelmetlenkedjék a pengő pénz... Igen. Ezt akarja a Sylvester. A legnagyobb lump. A legkellemesebb bolond. A legédesebb fráter... Igen.

Szomorú, háborús, sikkasztással és vétkes bukással teli év, tehát kineveztünk... Tehát mégis mi neveztünk... A moslékot kidobta az ablakon az úr. Mondjuk, hogy az az úr, akinek korlátlan italkimérése van. A moslékot felszedte a paraszt és felnevelte a jó kis malacot. A jó kis malacot mi fizettük meg a nevelő apának, a parasztnak. A paraszt elvitte a pénzt a korcsmárosnak... És így tovább... És mindnyájan jól jártunk és éppen csak a Sylvesterre vártunk, hogy kinevezhessük magunkat.

... Mint mikor az ember átugrik egy pocsolján. Jajj, csak hogy már túl vagyok rajta... Úgy ugrottuk át az évet... Istenem.

... Igen, ott, ahol én voltam, ott is kialudtak a lámpák kedveseim, mint nálatok. Egy szállodának fényes és diszkrét étterme volt az.

És mellettem egy szomszéd asztalnál ott ült a fekete nő... Egyedül... Mondom, tizenkettőkor sötét lett, sivatott egy malac, valaki röhögött, mint egy állat és ugrott egyet a mutató... Aztán világos lett... És én oldalt néztem... Ott sírt a fekete nő.

Odaküldtem a tekintetemet... „Nézd — szóloft a tekintet — nevens egyet. Talán kirugott az urad. De nevens egyet. Én vágok neked egy olyan grimaszt, mint egy bohóc. Nevens kérlek. Mondok egy viccet. Nevens, mert megörülök. Ne sírj, mert elmegyek...”

És elmentem, kedveseim... Mert az embernek fel kell rugni a multat, a könnyet, a tavalyi évet. Harsogva, felt kacajjal kell fogadni az új esztendő, mert a végén mégis csak ő marad győztes.

Bűvölet.

Irta : László István.

Nyárnak aranyló, égő délutánja —
Egy bűvölet, lázalom a világ.
Oly mélyen járok, húz, lehúz a föld ma,
Tán megnyil, elnyel. Fönt az út, a fák,
Fönt, fönt az utcák síkja, házak árnya,
Lenn távol egy örvénylő mély az ég.
Arany-csodákba bámulunk, ha mozdul.

Most elnémult. De várók egyre még.

... Kaposvár ma olyan tükrösre tisztult,
Mint intim-fitku kis asszony-szalón.
Rég-rég ápolt virágok közt egy élet
Varázsa rejlik örökké nyílón.
Fehér kezével feltakarja arcát
A csend s e percben mindent megmutat:
E délutáni mély álom-halálban
Viruló, forró szépségfitkokat.
A szerelem fitokszinü világát,
Az örök, a mégis-magányt talán —
Ha megtudnám érezni, belehalnék...

Ó, részegítő, lángzó délután —
Válj alkonyestre, hozd az éj homályát,
Nyisd, nyisd az éjvár rejtekajtáját.
Ma eljutok a legbelső szobába
Feledésen, fitkos biráson át.
Kitáruló vágy lesz az éj, szüz álom,
Ezer kincset sugárzó tiszta lány —
Még messze van... De itt az esti szél már
S távol búcsút intett a délután.
Elindulok —

A szél kísértve játszik,
Egy ma kicsengett, árvult dallamon
S letört, megölt rózsák fitkos halála,
Halottas árka vezeti nyomom.

